

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

Den helige Mikael's dag

”Änglarna”

1 Mos 28:10-17

Upp 5:11-14

Joh 1:47-51

Ps: 1:1-4, 167:1-3, 285, 16

Den helige Mikael's dag öppnar ett fönster mot en parallell verklighet som för oss är okänd och osynlig. Det finns dimensioner i tillvaron som vi inte kan se eller komma åt. Vi rör oss på jorden, i vårt tredimensionella rum. Vi har visserligen lärt oss att tillfälligt lämna jordens yta, men det spelar ingen roll hur långt ut i rymden vi kan ta oss, så finns det världar vi inte kan nå fram till. Som Britt G Hallqvist diktar om i psalmen vi ska snart sjunga: ”det finns nåd för nya världar, skapelser och tider”.

Men att vi inte kan föreställa oss en riktning eller en dimension utanför rummet som vi lever i, betyder inte att de inte existerar eller att de inte skulle påverka oss. När vi läser Uppenbarelseboken så öppnas det där fönstret på glänt för oss. Aposteln Johannes, han fick blicka in i den osynliga himmelska verkligheten, och det han skrev ner är ord som säger mer än ord, bilder som är mer än bilder och händelser som händer på flera ställen samtidigt.

I episteltexten som vi fick lyssna till målades det upp en scen över en himmelsk gudstjänst. Det talas om en tron och en kör som lovsjunger den som sitter på tronen. Vår gudstjänst här på jorden är ett eko av denna. Vi har visserligen en mycket duktig kyrkokör här i Kindaholm, men den kan nog inte riktigt mäta sig med den änglakör som omger tronen där. Deras antal var myriaders myriader, tusen och åter tusen, det går knappt att föreställa sig i tankevärlden en sådan väldig kör. Och deras lovsång var sjufaldig: ”Lammet som blev slaktat är värdig att ta emot makten, rikedom, vishet, styrka, ära, härlighet och lovsång”.

Och sen faller ytterligare en grupp in i lovsången. Det handlar om allt skapat, *i himlen, på jorden, under jorden och på havet och allt som fanns där*. ”Den som sitter på tronen, honom och Lammet tillhör lovsången och äran och härligheten och väldet i evigheters evighet”. Här är det fråga om hela det synliga universum som faller in i lovprisningen av Gud och Lammet. Stjärnor och galaxer, berg och sjöar, skogar och hav. Det är som det står i psaltaren på några ställen: ”träden klappar i händerna till Guds ära”. Själva naturen lovsjunger Gud som om den vore besjälad. Det är kanske något som vi kan ana oss till när vi rör oss i Guds natur. När vi ser naturen tycks den ha ett budskap. Den är inte stum, naturen pekar vidare mot någon annan, mot en Skapare.

Föremålet för lovprisningen är alltså Lammet som blev slaktat. Ett lamm som blir slaktat - kan vi föreställa oss något mer hjälplöst? Kan vi tänka oss något som är så utlämnande?

Det är alltså den bilden vi har av Jesus, han som beskrivs som Guds lamm. Det som den bilden förmedlar är att Jesus, som när han dog på korset var så långt ifrån makt och härlighet man kan komma.

Ändå är det just han som får ta emot detta. Makten, rikedomen och styrkan och allt det andra. Bara den som själv har avstått från makten är värdig att ta emot den.

Annars är det sällan som vi ser detta i vår värld. Det vanliga är att man försöker roffa åt sig makten med list och våld. Är det inte detta som är en av de största drivkrafterna till krig och konflikter världen över?

En del kanske har goda avsikter med att ta makten, men makt korrumpierar, särskilt om man har tagit den med oärliga metoder. Det slutar alltid likadant: även om man från början ville använda makten som medel för något annat, till exempel för att genomföra goda reformer till folkets bästa. Efter en tid blir makten ett ändamål i sig själv och så blir det man roffat åt sig något som man kämpar för att behålla till varje pris.

Men så är det alltså inte med Jesus. Han avstod från allt: makt, härlighet och styrka. Han hade kunnat ta det men valde bort det. Han blev människa, hjälplös och utlämnad. Han gav sitt eget liv. Han blev som ett lamm som slaktades. Och just därför är han värdig att få makten, och den kan inte korrumpiera honom eftersom han inte roffat åt sig den.

Vi ser genom historien att ingen härskare som tagit makten med våld får behålla den. Det slutar alltid med att någon annan gör likadant mot en själv. Dagens maktspelare kommer snart bytas ut.

De som sitter längst är faktiskt de som fått makten med ärliga metoder. Och det är också de som är de bästa ledarna. Den stat som har ledare som har minst lust att styra är också den stat som styrs bäst och mest konfliktfritt.

Uppenbarelseboken skrevs ner i en tid när det rådde kaos för de kristna. De drabbades av förföljelser, det rådde krig och konflikter på många platser. Budskapet som Johannes då fick var att lugna oroliga kristna: ”Det finns mer än det du ser med dina ögon. Det finns en annan verklighet också”. Även vi känner igen oss. Det råder fortfarande ofta kaos och konflikter. Men vi har inte hela perspektivet, Gud har inte tappat kontrollen. Den som har den yttersta makten är inte de tillfälliga maktspelare som vi ser i vår värld. Den yttersta makten har Lammet som blev slaktat, som avstod från allt, till och med sitt eget liv. Han gjorde det för oss, för att vi ska få leva. Honom tillhör äran, makten och lovsången.